

for de Raavarer, den skal bruge, men i Anledning af en Udtalelse af den højtærede Minister vil jeg dog spørge, om man for Hvidtølsproduktionens Vedkommende tør gaa ud fra, at man, naar det til sin Tid bliver tilladt at benytte dansk Byg, da ikke fra Statens Side vil tage en Overpris for denne Vare i Lighed med, hvad der tidligere er sket, idet det forekommer mig at være uretfærdigt. Da den højtærede Indenrigsminister holdt sit Indledningsforedrag, havde jeg et bestemt Indtryk af, at han kunde tænke sig, at man efter 1. April vilde blive nødt til at gaa til en højere Brødpris. Jeg kunde ønske at faa at vide, om jeg har opfattet den højtærede Indenrigsminister rigtigt.

Angaaende den finansielle Situation vil jeg først sige et Par Ord om den Argumentation, der blev lagt til Grund for Indenrigsministerens Side. Jeg synes, det er noget mindre konsekvent, naar man argumenterer saaledes: Kornordningen vil koste 40 Millioner, hvoraf godt og vel Halvdelen vil falde paa indeværende Finansaar, og Indenrigsministeren siger saa, at da det er det faktiske, bør man rettelig dele Udgiften paa de to Halvaar, og han sætter derfor kun de 20 Millioner paa indeværende Aars Budget og Resten paa det følgende. Men naar det drejer sig om andre Udgiftsposter, argumenterer Ministeren samtidig saaledes, at han lader Budgettet blive lettet for Udgifter, der rettelig hører hjemme i indeværende Finansaar, men først kommer til Udbetaling i det kommende.

Paa Indenrigsministerens Budget er der to Poster, der er meget store. Der er saaledes den Post, der vedrører Arbejdsløshedshjælpen. Det nedsatte Skatteudvalg har faaet en Række Oplysninger fra Inrigsministeriet, og deriblandt findes et Tal paa 32 Mill. Kr., der er beregnet at ville medgaa til Arbejdsløshedshjælp i indeværende Finansaar. Jeg vilde gerne vide, paa hvilket Grundlag det er beregnet. Forholdet er formentlig det, at man slet ikke har kunnet opgive dette Tal blot nogenlunde nøjagtigt. Jeg kunde tænke mig, at dette Tal til sin Tid vil blive meget større. At det vil knibe at faa Balance i Budgettet, er jo givet, og der rejser det Spørgsmaal sig naturligt, om man overhovedet kan dreje Skatteskruen yderligere, forsaavidt angaar de direkte Skatter. Finansministerens Opfattelse i saa Henseende er formentlig klar, idet han ikke mener, at man kan gaa videre i den Retning, i alt Fald ikke i indeværende Fi-

nansaar. Men Københavns Kommune synes at have et noget andet Syn paa vort Lands Stilling i det hele taget med Hensyn til det økonomiske. Man har her paa Rigsdagen for ganske nylig vedtaget Lønningslove, som man i alt Fald til en vis Grad fik gennemført mod hele Partiet Venstre. Man gik saa højt, kan man vel nok sige, som man overhovedet kunde gaa, hvis der skulde opnaas tilstrækkeligt Fler-tal i Tingene. Ikke desto mindre bevilgede Københavns Kommune meget kort Tid efter en Lønskala, der ligger saa meget højere, at det, hvis Staten skulde op paa samme Niveau, vilde dreje sig om 25 — 30 Millioner yderligere. Jeg synes, det er meget beklageligt, at Landets største Kommune mener, at vor finansielle Stilling ligger i den Grad gunstigt, at den ikke tager i Betragtning at risikere de Vanskeligheder, som en slig Bevilling medfører. Jeg vil ogsaa antage, at naar Københavns Kommune overhovedet kan have den Opfattelse, kan det kun være ud fra det Synspunkt, at man der ikke mener, at de direkte Skatter endnu tilnærmelsesvis er saa højt oppe, som de kan og bør komme. Jeg har det Indtryk, at den højtærede Indenrigsminister har ganske den samme Opfattelse. Som mit Partis Ordfører allerede og med fuld Ret har gjort opmærksom paa, synes det at være en meget beklagelig Udtalelse fra den højtærede Ministers Side, at han hellere saa, at den mere velhavende Mand kom af med en hel Maanedes Indtægt, end at den mindre velhavende muligvis skulde komme af med en Uges. Men man er ikke færdig dermed. Den højtærede Minister maa ikke tro, at der, selv om han er nok saa radikal, ikke vil være mange, der vil være endnu langt mere radikale. Naar jeg ser hen paa et forholdsvis konservativt Medlem af Socialdemokratiet som Partiets Ordfører, det ærede Medlem fra Bornholm (Hauge), nærer jeg ikke Tvivl om, at naar den ærede Indenrigsminister kan sige een Maaned, vil det ærede Medlem med Lethed kunne sige to. Eller tager man et mere radikalt eller rettere sagt et mindre konservativt Medlem som det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen), er jeg ikke i Tvivl om, at han med Lethed kan sige fire Maaneder. Det forekommer mig at være en let Sag at opdne dem, der har mindre, til at kræve af dem, der har mere. Men i en Situation som den nærværende, hvor Arbejdsforholdene er saa urolige som vel muligt, forekommer det mig just ikke at være en